

De Tre.

Roman av
Bernhardine Schulze-Smidt

FJERDE KAPITEL.

Adriaterhavet laa der speilblankt og himmelblaat i den smukke Vaarften. Vinden havde frisket lidt paa og drev lette Skyer sammen over Malamoeas gullige Dæmning i det Fjere. Der, hvor den maatte spiele sig i Havet, töb en grön Strie gennem det lyseblaau Vand, og de chiozotiske Fiskerbaades fulde, latinske Seil tegnede sig mod Horisonten som store, fremmedarde Fugles udspændte Vinger — røde, gule og skinnende hvide. Det føltes velgjørende at færdes i denne solsvee Ensomhed, der ikke forstyrredes hverken af Fugle-skrig eller af Menneskestemmer. Curhoven nöd ogsaa sin Vandring dermede. Han böjede Skuldrerne lidt tilbage for at kunne udvise Brystet og trak Luften ind i dybe Drag.

Muschi gjorde det ubevist let for ham at indhente hende, thi hun stansede, ret som det var, stödte Spidsen av sin Parasol i den fine, fugtige Sand og jagede et lidet sprællende Krabbedyr op paa Overfladen. I Hundredevis sad disse smaa Tingester i sine flade, trætformede Åbninger i Sandet, og skyndsomt vraltede de opskränta Dyr med underlige Edderkoppebægelser avsted foran Curhoven.

— Det grusomme Pigebarn, — tænkte han, da hun efter stansede og efter Armbægelsen at dömme, stödte til rigtig med Kraft. Gjorde hun det for sin Fornielse? Eller i Tanker?

Hvor Strandveien böjede ind i Landet, blev hun tilsidst staaende ganske stille. Udsigten over det herlige blaa Hav var her meget vid og fri, og den vestlige Del af Himmelnen vidunderlig farverig. Men den unge Pige havde vendt sig bort fra den alene Skjønhed. Hun stod med den sammen-slaade Parasol i de slappe Hænder, den ellers saa rankte Skikkelser syntes næsten at ville synke sammen, og Øjnene hvilede med et stirrende Blik paa en uskjøn, med stivt Gras bevoxet Sandbanke, der her blev gjennemskaret af en ligesaa prosaisk Landevei. Vinden frembragte en knirrende Lyd i Parasolls sammenfoldede Silketøj og legede med den fine Haarfylde, der omrammede den unge Piges barnlige Profil. Hatten hang hende ned i Nakken, knø fastholdt af Stormsnoren.

Hun gaar dog vel aldrig hen og bliver alvorlig syg for os, tænkte Curhoven, da han i nogen Avstand saa hende staalædes, uden at røre et Lem. Kort efter vendte han sig imidlertid om for at gaa tilbage, og dermed stod han lige foran hende.

Hans Bekymring voxede ved at se hendes Udtryk. Gærdt havde hun ikke, men det yndige Ansigt var helt som forvandlet, de ungdommelige Træk aeldede og skjæmmede, saa de nekke var til at kjenne igjen. Der laa mørke Skygger om Nese og Øine, og Munden var smerteligt sammenpresset.

Hun for forskrekket tilbage, da han stod foran hende, som voxet op af Iorden, men fattede sig hurtigt.

— Har De umaget Dem hid for min Skyld? Det er altfor elskværdigt af Dem — det fortjente jeg ikke; — Papa kunde have sendt Thaddeus efter mig.

— Den Fornøjelse vilde jeg dog ikke lade mig frataage af Thad dæns.

— Nei tal ikke endnu! udbrød hun derpaas ved Synet av, hvoredes denne Spaseretur mod Vinden havde angrebet Curhoven. Aa, hvil Dem først! Gud, hvor De er anstrengt og forpostet — og dette er ogsaa min Skyld — Ulke paa alle Kanter! — Nei, sig intet, men stöt Dem paa mig. — Det vil krenke mig dybt, hvis De ikke nu tager min Arm.

Hun var gaeaom paa hans anden Side og satte energisk sin Vilje igjennem. Han maatte lydigt legge sin friske Haand paa hendes høre Arm, som hun holdt hen til ham.

— De har Hjertebanken ogsaa — jeg føler det, vedblev hun og saa engstelig paa ham. Laerne begyndte at skjælve og — der var de atter, de ulykkelige Taar.

Det blev heller ikke med disse første salte Perler, der fandt Vei over Muschis Kinder. Der vellede stadigt nye frem, og medens de langsomt vandrede tilbage gennem den bløde Sand, traadte et Udtryk af Angst og Kummer

PORTLANDS ROSE FEST.

Sjette Aarlige Rosekarneval afholdes i Dagene

Juni 10de til og med Juni 15de.

**Tur og Returbillet for en og en
Trediedel av den almindelige
Pris fra alle alle Stationer ved**

O - W. R. & N.

**Billetterne sælges i Vestre Washington tii og
med Centralia den 10de, 11te, 12te, 13de og
14de Jun. Nord for Centralia indbefattende
Grays Harbor Branch Juni 9de, 10de og 11te.**

**Hvis Du har planlagt en Ukes Ferie og
vil gjøre mest muligt ud af den, maa
Du besøke Portland i Carneval Uken.**

**O - W. R. & N. gir dig det bedste, som findes
av Jernbanebefordring mellem Vestre Wa-
shington og Portland, ved sine tire elegante
daglige Tog.**

O.W. avgaaer fra Tacoma	- 8.45 Form.
Shasta Limited. Fineste Tog i Verden 12.50 Em.	
Portland Express	1.10 Em.
Owl	12.45 Morgen

ROBERT LEE, Distrikts Passager Agent.

National Realty Building, Tacoma.

TEL. MAIN 388.

Alle Tog ankommer til og avgaaer fra Union Depot, Tacoma.

altid tydeligere frem i Muschis ungdommelige Ansigt.

— Er De syg, Komtesse Muschi, eller er der noget, som trykker Dem? spurgede Curhoven, saa smart han efter kunde beherske sin Stemme. Siden jeg saa Dem i Formiddag har jeg forgjæves studeret paa, hvad der kan være i

Veien med Dem. I fem lange Uger har vi nu været Reisefæller, og altid har jeg seet Dem i godt Humør og som Elskværdigheden selv. — Dette kan ikke gaa an længere. Kunde De ikke beslutte Dem til at tale roligt og aebent med mig om Grunden til Dere

— Nei, det kan jeg ikke! Jeg kan ikke! udbrød hun, trykkede sin Arm og hans Haand, som hvilede paa den, heftig ind til sig og foldede sine egne Hænder paa en Maade, der udtrykte den høieste Grad af Sjæleangst. Jeg er saa grusomt ulykkelig — aa, over al Beskrivelse ulykkelig! — Jeg er mig det, forlanger jeg nu, at Debævede fra Hovedet til Fod. Det

helt fortvivlet. — Ser bare som et eneste sort Vand foran mig! — Men Barn dog — dette er jo forfærdeligt! Jeg holder ikke ud at høre paa det! udbrød han bestrytet. Ikke blot, fordi jeg regner mig som Deres gode Ven, men fordi min Menneskepligt byder ham, og han følte, hvoredes hun skalv og taler aabent med mig! “Jeg ser bare et eneste sort Vand foran mig!” — “Ulykker paa alle Kanter!” — forklar mig Grunden til disse Ord, hvil Du ikke vil, at — Ja — jeg vil — jeg maa si

ge Dem det! udbrød hun ham, og han følte, hvoredes hun skalv og taler aabent med mig! — Jeg ser bare et eneste sort Vand foran mig! — Men Barn dog — dette er jo forfærdeligt! Jeg holder ikke ud at høre paa det! udbrød han bestrytet. Ikke blot, fordi jeg regner mig som Deres gode Ven, men fordi min Menneskepligt byder ham, og han følte, hvoredes hun skalv og taler aabent med mig! — Jeg ser bare et eneste sort Vand foran mig!

Curhoven hvidslede noget mellem Tanderne, som hun ikke forstod, og han havde vanskeligt for at undertrykke den Harme, der vældede op hos ham.

(Forts.)

